

Sagan om folketiketten

Det var en gång ett folk, som inte visste att uppföra sig:

Flickor petade sig i näsan, pojkar glömde att ta av sig mössan i vuxet sällskap, och - värst av allt - inte ens de vuxna kunde hålla sig till de enklaste regler när det gällde social samvaro: de sa Ni när det skulle vara Du och Du när det skulle vara Ni, de serverade vin från fel håll, de skickade fel sorts blommor vid fel tillfällen, de pussade på mun i stället för bredvid kinden, ja, det var ingen hejd på bristen på stil och god ton.

Nu var det här en tid då inte så många människor i landet hade råd att servera vin eller skicka blommor över huvud taget, men pussa bredvid kinden kostar ju ingenting, så kungen bestämde att folket skulle uppfostras i vett och etikett, så att nationen skulle få ett gott rykte och blomstra ännu mer, i alla fall i vissa trädgårdar.

Till sin tjänst tog Kungen hovets vett-och-etikett-expert Milda-Lena Rotting, som hade lärt inte bara slottsmopsarna utan även kungabarnen att sitta vackert och be någon skicka sockerskålen på franska.

Och vips skred Milda-Lena till verket:

Hon lärde folket att hålla handen för munnen både när de gäspade och när de talade, så att man slapp höra alltför mycket obildat pladder.

Hon lärde dem skilja på generalskor och överstinnor, hon lärde dem skrapa med rätt fot och tacka vid tillsägelse.

Hon fick värsta buse att be om lov innan han plockade upp det herrskapet hade tappat.

Till slut var hela folket ett under av förfining och finess. Det bockades och bugades till höger och till vänster, mest uppåt, men också alltmer åt sidan, det ursäktades och kvittrades, det försäkrades och smickrades, det tackades för senast och näst senast vare sig det fanns något att tacka för eller inte.

Och allt blev väldigt Trevligt.

Så när kriget, pesten och den stora svälten kom var man förberedd. Dörrar hölls upp, ”After You” sa man på engelska och ”Apres vous” på franska, ryggar kröktes, vänliga gester utbyttes och med ett ”Tack för allt, det var förtjusande, det här måste vi göra om!” klev folket ner i sina gravar till tonerna av Milda-Lena Rottings favoritmusik - en stram menuett - och insvepta i ett moln av parfym.